

61955J0008(01)

HOTĂRÂREA CURȚII
DIN 29 NOIEMBRIE 1956¹
Fédération Charbonnière de Belgique

împotriva

Înalta Autoritate a Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului

Cauza 8/55

În cauza

între

FEDERATION CHARBONNIERE DE BELGIQUE, reprezentată de către Louis Dehasse, Léon Canivet, Pierre Delville și Henri Goudaillier, asistați de Paul Tschoffen, avocat la Cour d'Appel din Liège, și de Henri Simont, avocat la Cour de Cassation din Belgia, profesor la Université Libre de Bruxelles, cu domiciliul ales în Luxemburg, 6, rue Henri Heine,

reclamantă,

și

ÎNALTA AUTORITATE A COMUNITĂȚII EUROPENE A CĂRBUNELUI ȘI OȚELULUI, reprezentată de către consilierul juridic al acesteia, Walter Much, în calitate de agent, asistat de către G. van Hecke, avocat la Cour d'Appel din Bruxelles, profesor la Université de Louvain, cu domiciliul ales în Luxemburg, la biroul acestuia, 2, Place de Metz,

pârâtă,

având ca obiect acțiunea în anulare formulată împotriva Deciziei Înaltei Autorități nr. 22-55 din 28 mai 1955 și a unor decizii ale Înaltei Autorități adoptate în urma scrisorii adresate de aceasta la 28 mai 1955 Guvernului Regatului Belgiei cu privire la instituirea sistemului de egalizare (*Jurnalul Oficial al Comunității din 31 mai 1955, pp. 753-758*),

CURTEA,

constituită din M. Pilotti, președinte, J. Rueff și O. Riese, președinți de cameră, P. J. S. Serrarens, L. Delvaux, Ch. L. Hammes și A. van Kleffens, judecători

¹ Limba de procedură: franceza.

avocat general: M. Lagrange
grefier: A. van Houtte

pronunță prezenta

HOTĂRÂRE

A – CU PRIVIRE LA DECIZIA NR. 22-55 DIN 28 MAI 1955

1) Competența Înaltei Autorități de a stabili baremul prețurilor și de a le fixa la un nivel mai redus

În conformitate cu articolul 8 din convenție, instalarea mecanismelor de egalizare prevăzute în partea a treia a convenției trebuie să preceadă instituirea pieței comune. Prin urmare, încă de la început, Convenția expune piața belgiană a cărbunelui efectelor pieței comune numai prin aplicarea unor măsuri speciale, și anume prin introducerea unui mecanism de egalizare. Aceste măsuri se explică prin existența unei diferențe între Belgia și celelalte state ale Comunității care rezultă din condiții de producție mai puțin avantajoase.

În cursul procedurii orale, pârâta a expus cauzele acestui dezavantaj; explicația respectivă nu a fost contrazisă și a fost considerată de către Curte ca fiind corectă. Într-adevăr, în Belgia există:

1. condiții geologice de producție mai puțin favorabile, în general, decât cele din țările care domină prețurile pieței comune, manifestându-se prin existența unui anumit număr de mine denumite „marginale”,
2. o întârziere tehnică datorată imposibilității, timp de mai mulți ani, de a realiza investițiile necesare și
3. un nivel al salariilor mai ridicat decât cel din celelalte state producătoare.

Din aceste motive, în Belgia, costurile de producție sunt mai ridicate decât în alte părți, determinând un nivel al prețurilor mai ridicat decât cel din alte țări. În vederea integrării pieței belgiene în piața comună și asigurării alinierii prețurilor, tratatul urmărește neutralizarea acestei deosebiri prin reducerea diferenței dintre costurile de producție prin intermediul unei egalizări, în condițiile prevăzute la articolul 26 din convenție. Acest articol prevede, pentru toți consumatorii cărbunelui belgian, o scădere a prețurilor acestui cărbune în vederea alinierii acestor prețuri la cele de pe piața comună, indicând calitatea pe care trebuie să o aibă întreprinderile pentru a beneficia de egalizare, data de la care trebuie să se realizeze alinierea menționată, precum și măsura în care trebuie să se realizeze scăderea prețurilor. Interesele consumatorilor, astfel recunoscute, cer ca reducerea prețurilor belgiene până la o cifră apropiată de costurile de producție estimate să își producă pe deplin efectele, indiferent de fluctuațiile pieței belgiene. În cazul în care alinierea prețurilor s-ar realiza printr-o creștere a prețurilor pieței comune, și nu printr-o

scădere a prețurilor belgiene, astfel cum a sugerat reclamanta, egalizarea s-ar transforma într-o subvenție lipsită de cauză și de obiect.

În temeiul articolului 26 din convenție, ipoteza care justifică egalizarea implică necesitatea scăderii nivelului prețurilor belgiene până la o limită, mai mult sau mai puțin fixă, care rezultă dintr-o evaluare globală bazată pe estimările privind costurile de producție din Belgia la sfârșitul perioadei de tranziție. Pe de altă parte, trebuie să se constate că textul articolului 26 nu conține nicio indicație precisă care să permită cunoașterea modului în care trebuie realizată alinierea prețurilor în limitele prevăzute, dacă trebuie efectuată de către întreprinderi sau de către Înalta Autoritate.

Or, reclamanta susține că tratatul prevede un regim de piață în care întreprinderile fixează prețurile și că, exceptând o derogare expresă, în speță întreprinderile însele stabilesc prețurile, ceea ce trebuie să se realizeze la nivelul costurilor de producție atunci când acestea beneficiază de egalizare. Prin urmare, pârâta nu exclude în mod absolut intervenția Înaltei Autorități în fixarea prețurilor, dar o limitează la cazurile prevăzute în mod expres de tratat, în special la articolul 61.

Scăderea prețurilor belgiene, cerută de convenție, este o operație de o importanță deosebită ce are ca obiect pregătirea, în condiții deosebit de dificile, a integrării cărbunelui belgian pe piața comună și care este inspirată de interesul general al Comunității pentru o normalizare progresivă a pieței comune a cărbunelui.

Prin urmare, potrivit acestui argument, pe durata perioadei de tranziție, toate aceste obiective ar fi supuse sau ar intra în sfera liberei aprecieri a minelor belgiene de exploatare a cărbunelui. Acest rezultat nu poate fi acceptat.

De asemenea, funcționarea normală a economiei de piață ar conduce la formarea prețurilor pieței rezultate din ofertă și cerere și care ar face obiectul unor fluctuații continue. Or, în cursul perioadei de tranziție, prețurile cărbunelui belgian trebuie să fie stabilite și menținute la aproximativ același nivel cu cel al costurilor de producție estimate. Această limită, a cărei stabilire rezultă dintr-o evaluare globală bazată, între altele, pe estimările privind îmbunătățirea randamentelor minelor de exploatare a cărbunelui și pe efectele programelor de închidere a minelor marginale, nu este supusă influențelor pieței. În cazul în care prețurile cărbunelui belgian ar fi supuse efectului cererii și ofertei de pe piață, scăderea acestora nu ar putea fi garantată.

În final, articolul 61 din tratat nu se aplică în acest caz. Această dispoziție nu permite decât o intervenție în caz de necesitate pentru a soluționa inconvenientele temporare ale creșterilor excesive rezultate din funcționarea normală a economiei de piață: ceea ce ar însemna utilizarea acestui articol altfel decât în scopul său inițial, și anume pentru a menține permanent prețurile la un nivel artificial rezultat din evaluarea costurilor de producție estimate la sfârșitul perioadei de tranziție. De asemenea, procedura greoaie menționată la articolul 61 se aplică cu dificultate pentru fixarea prețurilor care sunt supuse revizuirii, datorită modificărilor efectuate în evaluarea costurilor de producție

estimate ce survin pe măsura apropierii de sfârșitul perioadei de tranziție și datorită faptului că planurile sunt deja parțial puse în aplicare.

De asemenea, ceea ce demonstrează că articolul 61 nu a fost destinat să se aplice unui caz de o asemenea natură este faptul că solicită consultarea prealabilă a Comitetului consultativ și a Consiliului „atât cu privire la oportunitatea acestor măsuri, cât și la nivelul prețurilor pe care acestea le stabilesc”, adică cu privire la considerațiile de oportunitate economică: în speță, este vorba despre cu totul altceva, și anume despre evaluarea costurilor de producție viitoare, ținând seama de îmbunătățirile randamentului previzionat al producției ca rezultat al punerii în aplicare a planurilor de echipare și modernizare, ceea ce reprezintă o chestiune exclusiv tehnică. În ceea ce privește cuantumul reducerii, acesta nu este pus în discuție deoarece a fost deja determinat prin convenție.

Cu toate acestea, reclamanta a susținut, în cursul procedurii orale, că în măsura în care întreprinderile nu se conformează obligației de a scădea prețurile în limitele prevăzute de convenție, Înalta Autoritate dispune de mijloace indirecte pentru a asigura realizarea obiectului articolului 26, în sensul că ar dispune de mijlocul de retragere a plăților de egalizare repartizate întreprinderilor care nu și-au îndeplinit obligațiile. Această măsură fiind suficient de eficace, fixarea prețurilor de către Înalta Autoritate nu trebuie considerată ca fiind indispensabilă.

Curtea nu poate admite acest argument deoarece, în conformitate cu o normă de drept general acceptată, o astfel de reacție indirectă a Înaltei Autorități la o acțiune ilegală a unei întreprinderi trebuie să fie proporțională cu gravitatea acesteia. Din acest motiv, Înalta Autoritate poate fi împuternicită numai să reducă plățile de egalizare în măsura în care întreprinderile nu au redus prețurile în limitele prevăzute. Or, în acest caz, întreprinderile au un interes clar în a risca o astfel de reducere a plăților de egalizare și în a prefera profitul obținut din prețuri prea ridicate, față de plăți de egalizare mai mari corespunzătoare reducerii prețurilor, în cazul în care ar fi fost de acord, în special datorită faptului că fondurile disponibile pentru egalizare se află în scădere.

Din cele menționate anterior rezultă că o intervenție indirectă a Înaltei Autorități, precum o reducere a plăților de egalizare, nu este suficientă pentru a asigura realizarea obiectivului prevăzut la articolul 26 alineatul (2) litera (a) din convenție.

În aceste condiții, trebuie să se constate că doar intervenția directă a Înaltei Autorități este în măsură să garanteze realizarea imediată a reducerii prețurilor care trebuie să însoțească în mod obligatoriu egalizarea.

În cursul procedurii orale, reclamanta a susținut că absența din tratat a oricărei dispoziții care să confere în mod expres competența de a fixa prețurile se opune recunoașterii acestei competențe prin intermediul unei interpretări pe care aceasta o consideră extensivă și inadmisibilă în drept. Curtea nu împărtășește aceeași opinie, în măsura în care, în speță, este vorba despre o competență în lipsa căreia, astfel cum s-a constatat, egalizarea nu poate funcționa în modul prevăzut la articolul 26 din convenție, adică pe

baza unei scăderi a prețurilor imediată și garantată. În opinia Curții, este posibil, fără a folosi o interpretare extensivă, să se aplice o regulă de interpretare general acceptată atât în dreptul internațional, cât și în dreptul intern și conform căreia normele stabilite printr-un tratat internațional sau printr-o lege implică normele în lipsa cărora tratatul sau legea respectivă nu ar avea sens sau nu ar permite o aplicare rezonabilă și utilă. De asemenea, în temeiul articolului 8 din tratat, Înalta Autoritate este responsabilă cu asigurarea realizării obiectivelor stabilite de tratat, în condițiile prevăzute de acesta. Din această dispoziție, care reprezintă principiul director al atribuțiilor Înaltei Autorități, definite la capitolul I din tratat, trebuie să se concluzioneze că aceasta dispune de o anumită autonomie în stabilirea măsurilor de punere în aplicare necesare pentru atingerea obiectivelor menționate de tratat sau de convenția care este parte integrantă a acestuia. Întrucât, în speță, este necesar să se realizeze obiectul articolului 26 din convenție, Înalta Autoritate are competența, dacă nu obligația, de a adopta – în limitele prevăzute de această dispoziție – măsurile care să asigure scăderea prețurilor cărbunelui belgian.

Prin urmare rezultă că îndeplinirea responsabilității sale, în speță, presupune competența Înaltei Autorități de a fixa prețurile. Cu toate acestea, trebuie recunoscut că sfera acestei competențe este limitată la obiectivul unic de a garanta tuturor consumatorilor de cărbune belgian o scădere a prețului acestuia, de la începutul perioadei de tranziție și în măsura prevăzută de convenție la articolul 26.

Reclamanta a negat în continuare competența Înaltei Autorități de a fixa prețurile, susținând că teza din articolul 26 alineatul (2) litera (a) „baremul astfel fixat nu poate fi modificat fără acordul Înaltei Autorități” trebuie interpretată ca interzicând Înaltei Autorități elaborarea unui tabel care să indice nivelul la care trebuie reduse prețurile cărbunelui belgian, în temeiul articolului 26 din convenție. Cu toate acestea, o asemenea interdicție nu este prevăzută în textul menționat anterior; aceasta este dedusă de reclamantă într-un mod indirect și *per a contrario*. Or, un asemenea argument este acceptabil numai în ultimă instanță și atunci când nicio altă interpretare nu se dovedește a fi adecvată sau compatibilă cu textul, contextul sau finalitatea acestora. Cu toate acestea, acest caz nu se aplică în speță, deoarece redactarea textului se explică prin dorința de a supune orice modificare ulterioară aprobării Înaltei Autorități, în cazurile în care nu a fost necesar ca Înalta Autoritate să intervină deoarece întreprinderile au redus prețurile din proprie inițiativă.

Deși din considerațiile anterioare rezultă că, în speță, Înalta Autoritate a acționat în cadrul clar al atribuțiilor sale, este necesar să se examineze în continuare dacă aceasta a făcut abuz de putere în privința reclamantei, astfel cum susține aceasta din urmă, prin urmărirea unor scopuri structurale și prin fundamentarea acțiunii sale pe dorința de a scădea prețurile, ținând seama de unele dificultăți care afectau comercializarea cărbunelui în momentul adoptării deciziei atacate.

Or, scăderea prețurilor, drept consecință a egalizării, este prevăzută în mod obligatoriu la articolul 26 din convenție, care prevede și cuantumul acestei reduceri. În aceste condiții, nu poate fi vorba de niciun abuz de putere deoarece singura măsură pe care Înalta Autoritate o putea adopta în vederea realizării obiectivului prevăzut la articolul 26 era

chiar aceea de a reduce prețurile cărbunelui belgian. În absența dovezii că nivelul prețurilor fixat de Înalta Autoritate, atunci când a emis Decizia nr. 22-55, este diferit de nivelul care rezulta din fixarea corespunzătoare a prețurilor în temeiul articolului 26 alineatul (2) litera (a) din convenție, decizia menționată anterior nu poate fi anulată pentru abuz de putere. În sfârșit, chiar în cazul în care s-ar dovedi – ceea ce nu este cazul – că Înalta Autoritate a fost inspirată de dorința fie de a efectua unele modificări structurale, fie de a depăși dificultățile legate de comercializare prin scăderea prețurilor, aceasta ar fi vizat efectele care ar fi fost în mod inevitabil și în orice caz consecința urmării scopului legitim al acțiunii sale. De asemenea, pârâta nu poate fi criticată pentru că a încercat, între 1952 și 1955, să își perfecționeze evaluările privind costurile de producție estimate pentru 1958 și nici pentru că a obținut, în acest scop, astfel cum a și procedat, documente care să clarifice aspectele respective. Din raportul comisiei mixte însărcinate cu studierea egalizării minelor belgiene, precum și din calculele detaliate ale Înaltei Autorități privind evaluarea nivelului costurilor de producție estimate, rezultă că Înalta Autoritate a urmărit, între altele, scopul de a scădea prețurile cărbunelui belgian în cadrul regimului menționat la articolul 26 din convenție și, în special, în cuantumul impus de această dispoziție. Chiar în cazul în care un motiv nejustificat s-ar adăuga la motivele care justifică acțiunea Înaltei Autorități, decizia nu ar fi anulată pentru abuz de putere, în măsura în care nu aduce atingere scopului esențial al articolului 26 din convenție.

Din considerentele expuse anterior, primul și al doilea capăt de cerere formulate în cerere trebuie respinse.

II) Relația dintre prețurile de vânzare și costurile de producție estimate

Reclamanta a susținut că Înalta Autoritate a comis un abuz de putere, fixând prețurile fără a ține seama de costurile de producție estimate pentru sfârșitul perioadei de tranziție, astfel încât tabelul publicat în acest scop prezintă un preț mediu inferior costurilor de producție estimate.

Or, articolul 26 din convenție stabilește în ce măsură trebuie realizată alinierea prețurilor belgiene la cele ale pieței comune, înțelegându-se că, în cazul în care prețurile pieței comune au depășit nivelul costurilor de producție estimate din Belgia, nu mai era necesară scăderea prețurilor belgiene până la un nivel apropiat costurilor de producție estimate deoarece, în acest caz, scopul alinierii fusese deja realizat.

Înainte de a examina dacă Înalta Autoritate a fixat prețurile în cuantumul prevăzut, este necesar să se stabilească dacă este adevărat – astfel cum susține reclamanta – că Înalta Autoritate a substituit prețurile din Ruhr celor ale pieței comune și fără a ține seama de nivelul scăzut în mod artificial al prețurilor din Ruhr, precum și de nivelul mai ridicat al prețurilor din alte bazine.

Pârâta susține că a vrut să reducă, în limitele prevăzute, diferența dintre prețurile belgiene și cele din Ruhr, bazinul respectiv deținând supremația prețurilor pe piața comună

deoarece dispune, pentru tipurile de cărbune care se încadrează în regimul de egalizare, de cel mai mare surplus exportabil.

În cadrul acestei controversă, Curtea a constatat că Înalta Autoritate, reducând subcotarea între prețurile belgiene și cele din Ruhr și bazându-se pe prețurile practicate în Ruhr, adică fără a ține seama de eventualul caracter artificial al acestor prețuri, a permis existența unei anumite marje între aceste două niveluri ale prețurilor. În ceea ce privește eventualul caracter artificial al prețurilor din Ruhr, Înalta Autoritate era îndreptățită să nu țină seama de acest lucru deoarece problema de a ști dacă prețurile pieței comune sunt determinate de prețurile din Ruhr este o chestiune de fapt care nu depinde de eventualul caracter artificial al acestor prețuri. Prin urmare, dat fiind faptul că Înalta Autoritate nu a fixat prețurile belgiene la același nivel cu cel al prețurilor din Ruhr, trebuie să se constate că reclamanta a demonstrat că prețurile fixate de Înalta Autoritate erau, în câteva cazuri excepționale, inferioare prețurilor valabile pentru anumite alte bazine, în special cel din Aix-la-Chapelle, precum și cel din nord și din Pas-de-Calais. Doar în aceste câteva cazuri, s-a presupus că Înalta Autoritate a depășit nivelul prețurilor pieței comune. Cu toate acestea, reclamanta nu s-a referit la niciun factor sau circumstanță care să permită să se stabilească faptul că, în cazurile menționate anterior, nivelul prețurilor pieței comune era determinat de nivelul prețurilor din bazinele respective. În aceste condiții, nu trebuie să se admită că, în speță, prețurile fixate de Înalta Autoritate erau inferioare celor ale pieței comune.

Prima chestiune care apare este, prin urmare, aceea de a stabili dacă Înalta Autoritate, prin asigurarea alinierii prețurilor prin fixarea prețurilor belgiene la un nivel inferior celui în vigoare anterior, a deturnat de la scopul său evaluarea costurilor de producție estimate pentru 1958, pe care trebuia să o realizeze, nivelul acestor costuri fiind, în temeiul articolului 26, limita oricărei reduceri a prețurilor care putea fi justificată de egalizare.

Obiectivul integrării complete și definitive a cărbunelui belgian în piața comună este conform cu sfera generală de aplicare a tratatului, dar o depășește pe cea a dispozițiilor articolului 26 alineatul (2) litera (a) din convenție care nu prevăd integrarea decât în măsura în care costurile de producție din Belgia la sfârșitul perioadei de tranziție permit acest lucru. În cursul acestei perioade, dispozițiile articolului 26 alineatul (2) litera (a) prevăd un regim de egalizare limitat în timp; prin urmare, egalizarea este legată de evoluția costurilor de producție estimate în vederea asigurării unei evoluții corespunzătoare a prețurilor. La sfârșitul perioadei de tranziție, este posibil să fie necesară o mai mare reducere a prețurilor pentru a permite integrarea definitivă a cărbunelui belgian în piața comună; realizarea acestui nou obiectiv va depinde de mijloacele disponibile în momentul respectiv, dar această chestiune nu intră în aplicarea articolului 26 alineatul (2) litera (a) din convenție și a regimului prevăzut de aceasta. În cazul în care Înalta Autoritate – astfel cum susține reclamanta – ar fixa prețurile numai cu scopul de a le alinia la prețurile pieței comune și ignorând nivelul costurilor de producție estimate la sfârșitul perioadei de tranziție, decizia ei ar fi anulată pentru abuz de putere. Cu toate acestea, acest caz nu există în speță.

Reclamanta nu a adus, după cum avea obligația, dovada că pârâta a fixat prețurile de vânzare contrar dispozițiilor tratatului, realităților obiective și intereselor minelor belgiene și că a evaluat costurile de producție ale cărbunelui în cauză estimate pentru 1958 cu scopul unic, sau cel puțin cu scopul principal, de a scădea prețurile, fără a ține seama de limita impusă de articolul 26 alineatul (2) litera (a) din convenție.

Punctele de vedere diferite, manifestate de participanți în cursul dezbaterilor, în ceea ce privește evaluarea costurilor de producție ale cărbunelui belgian la sfârșitul perioadei de tranziție, se referă exclusiv la factorii statistici a căror evaluare doar din punct de vedere contabil nu poate aduce atingere legalității măsurii atacate, cu condiția ca această evaluare să nu indice faptul că, la adoptarea măsurii respective, Înalta Autoritate a urmărit alt scop decât cel definit la articolul 26 alineatul (2) litera (a) din convenție.

Chiar în cazul în care pârâta a comis unele erori în alegerea bazei de calcul, precum în cazul anului de referință și, posibil, în cazul amortizării și grupării categoriilor de cărbune, nu trebuie să se considere că aceste erori constituie *ipso facto* dovada unui abuz de putere, cu excepția cazului în care s-a stabilit în mod obiectiv că, în acest caz, Înalta Autoritate a urmărit în speță, dintr-o lipsă gravă de diligență sau de atenție, echivalentă cu necunoașterea scopului legal, alte scopuri decât cele pentru care i-au fost conferite competențele prevăzute la articolul 26 alineatul (2) litera (a).

În fapt, în ceea ce privește stabilirea nivelurilor costurilor de producție estimate în 1958, este evident că – în privința alegerii anului de referință 1952 „caeteris paribus”, în defavoarea anului 1955, perioadă în care au fost luate deciziile în cauză – elementele imprevizibile în 1952 și anterior, erau sau puteau deveni previzibile în 1955. De asemenea, trebuie remarcat faptul că pârâta a diminuat sau cel puțin a încercat să diminueze aceste erori prin majorarea fie a prețurilor de vânzare ale cărbunelui, fie a cuantumului egalizării, ținând seama de creșterile salariale și de alți factori cu o mai mică importanță. Același lucru se aplică și faptului că pârâta a ținut seama de estimările cunoscute în 1955 privind reorganizarea minelor marginale (a se vedea raportul Comitetului mixt al minelor), precum și de anumite subvenții și cheltuieli pentru reînnoirea instalațiilor, prin amortizări, fără a accepta, cu toate acestea, înregistrarea ratelor acestora în contabilitatea întreprinderilor. Aceste fapte, considerate în ansamblu sau individual, sunt caracteristici ale dorinței și voinței legitime ale pârâtei de a realiza o evaluare cât mai exactă a costurilor de producție estimate la sfârșitul perioadei de tranziție.

În ceea ce privește repartizarea sau „gruparea” cărbunelui pe tipuri și categorii, părțile sunt de acord că repartizarea pe categorii este singura posibilă. După ce au propus de comun acord, înainte de hotărârea din 16 iulie 1956, în pofida unor rezerve ale celor două părți, o cifră care reprezenta media rezultată din gruparea tuturor categoriilor reunite, părțile, ținând seama de aceste rezerve, au prezentat și au pledat bazându-se pe grupări noi atât de diferite încât a devenit dificilă, dacă nu imposibilă compararea cifrelor. Cu toate acestea, fără a se pronunța asupra respectivelor merite intrinseci ale acestor moduri de grupare, trebuie să se constate că examinarea detaliată a acestora nu indică faptul că pârâta a ajuns, prin metoda aleasă, la un rezultat opus alinierii prețurilor cărbunelui

belgian la cele ale pieței comune și la nerespectarea limitei reprezentate de aproximarea costurilor de producție estimate pentru 1958.

Din considerentele de mai sus, motivul abuzului de putere nu este întemeiat în ceea ce privește nivelul prețurilor de vânzare și relația dintre acesta și costurile de producție estimate la sfârșitul perioadei de tranziție.

III) Intervenția Guvernului belgian

Susținând că Decizia nr. 22-55 a scăzut prețurile de vânzare pentru a servi obiectivelor specifice politicii economice a guvernului belgian și la intervenția acestuia, reclamanta nu a precizat punctele în care aceste obiective sunt contrare și au fost substituite cu cele pe care Înalta Autoritate era îndreptățită să le urmărească. Reclamanta nu a adus dovada că Înalta Autoritate a sacrificat, prin Decizia nr. 22-55, interesele legitime ale producătorilor belgieni în favoarea politicii guvernului; este normal să aibă loc discuții și consultări în acest domeniu. Faptul necontestat că Înalta Autoritate a fixat prețurile de vânzare la un nivel superior celui propus de guvernul belgian indică mai degrabă faptul că Înalta Autoritate și-a păstrat puterea de decizie.

În aceste condiții, prezentul capăt de cerere nu este întemeiat.

IV) Fixarea prețurilor de vânzare fără egalizare în anumite cazuri

Pârâta susține că excluderea de la beneficiul de egalizare în cazul cărbunelui bituminos neclasificat din Campine nu implică în niciun caz faptul că aceste tipuri sunt deja suficient integrate în piața comună pentru a putea fi scoase din sistemul de egalizare; aceasta este de părere că trebuie să se țină seama de cazul în care este necesar să se asigure din nou o anumită scădere a prețurilor belgiene și să se reia, după caz, plățile de egalizare și pentru minele din Campine.

În fapt, scrisoarea din 28 mai 1955 menține tipurile de cărbune în cauză în cadrul sistemului de egalizare, în pofida modificărilor aduse normelor ce determină cuantumul egalizării pentru anumite întreprinderi; prin urmare, regimul prevăzut la articolul 26 alineatul (2) litera (a) din convenție se aplică acestor tipuri, în special în ceea ce privește necesitatea de a se asigura că regimul își produce totalitatea efectelor prin intermediul fixării prețurilor.

Or, astfel cum s-a stabilit deja, fixarea prețurilor reprezintă o măsură generală și indispensabilă aplicării regimului excepțional prevăzut la articolul 26 alineatul (2) pentru întreaga producție belgiană de cărbune.

Problema de a ști dacă acest regim poate permite reducerea sau chiar retragerea egalizării, în funcție de condițiile de producție ale anumitor întreprinderi individuale, face obiectul capătului de cerere privind principiul selectivității în aplicarea articolului 26. Legitimitatea selectivității va fi examinată în continuare, în relație cu toate dispozițiile scrisorii Înaltei Autorități adresate guvernului belgian la 28 mai 1955. Cu toate acestea,

se poate constata că, indiferent de decizia care va fi adoptată în privința acestui principiu, nu se poate concepe existența mai multor bareme de preț care să se aplice consumatorilor cărbunelui belgian sau coexistența prețurilor liberalizate și a celor fixate pentru cărbunele de același tip.

Rezultă că, în cazul menționat anterior, reducerea sau chiar retragerea egalizării pentru anumite tipuri și numai în anumite cazuri individuale, nu conduce la scoaterea din barem a acestor tipuri, baremul de preț care rezultă din aplicarea articolului 26 alineatul (2) neputând fi decât unul singur pentru totalitatea consumatorilor cărbunelui belgian.

Prin urmare, decizia atacată se explică prin aplicarea normală a regimului menționat la articolul 26 și exercitarea normală a unei competențe necesare pentru punerea în aplicare a acestui regim; motivul abuzului de putere nu este deci întemeiat.

B – ÎN CEEA CE PRIVEȘTE SCRISOAREA DIN 28 MAI 1955

1) Reducerea sau retragerea egalizării pentru anumite întreprinderi

Reclamanta susține, în primul rând, că introducerea unui criteriu selectiv în sistemul de egalizare, adică adaptarea egalizării la situația individuală a întreprinderilor, constituie o discriminare interzisă prin tratat.

Acest argument trebuie respins. Ca urmare a deciziei conținute în scrisoarea din 28 mai 1955, egalizarea a fost redusă, chiar eliminată, în măsura în care dezavantajele rezultate din condițiile geologice mai puțin favorabile, care sunt chiar una dintre premisele regimului special acordat industriei carbonifere belgiene, au fost eliminate în fapt. Rezultă că diferențierea cuantumurilor egalizării, ca urmare a condițiilor reale de producție, tinde să recunoască diferențele care există în fapt în vederea asigurării unui beneficiu egal pentru cazurile comparabile și prin urmare, evitarea discriminărilor. Argumentul reclamantei ar fi relevant numai în cazul în care Înalta Autoritate nu ar fi aplicat un criteriu obiectiv și uniform pentru a verifica dacă situația individuală a întreprinderilor era conformă cu premisele egalizării. Or, decizia conținută în scrisoare a definit un asemenea criteriu și, de asemenea, conformitatea situației celor trei mine cu criteriul respectiv nu a fost contestată.

În al doilea rând, în opinia reclamantei, faptul că articolul 26 alineatul (2) se referă la „cărbunele belgian” și că egalizările menționate la literele (b) și (c) au un caracter global, este determinant pentru caracterul global al egalizării prevăzute la litera (a).

Acest argument nu este concludent, datorită faptului că egalizările prevăzute la literele (b) și (c) sunt destinate în mod clar să acorde siderurgiei belgiene, precum și exportatorilor de cărbune, posibilitatea de a face față concurenței de pe piața comună, în cazul în care limita reprezentată de costurile de producție estimate ar fi cu mult superioară prețurilor pieței comune. Din aceste motive, scopurile urmărite de egalizările prevăzute la literele (b) și (c) sunt diferite de cele ale egalizării prevăzute la litera (a). De asemenea, literele (b) și (c) sunt însoțite de mai multe dispoziții destinate reglementării

repartizării acestor egalizări efectuate în temeiul literei (a). Având în vedere diferențele dintre literele (a), (b) și (c) și având în vedere faptul că expresia „cărbune belgian” permite ambele interpretări, textul articolului 26 nu permite să se concluzioneze că egalizarea prevăzută la litera (a) trebuie să aibă un caracter global.

Or, în ipoteza în care plățile de egalizare prevăzute la litera (a) ar fi uniforme pentru toate întreprinderile, fără a ține seama de condițiile de producție diferite, egalizarea ar deveni discriminatorie, iar existența ei ar fi nejustificată, deoarece aceasta s-ar transforma în subvenție, în măsura în care ar fi acordată unor întreprinderi ale căror condiții de producție să nu se confrunte cu dezavantajele care sunt chiar premisele acordării egalizării. Rezultă că egalizarea trebuie să țină seama în mod necesar de situația individuală a întreprinderilor în ceea ce privește condițiile de producție ale acestora.

Pentru a-și susține afirmația, reclamanta se bazează și pe existența unei garanții de menținere a veniturilor.

În pofida faptului că în convenție nu există nicio referire la existența, după caz, a unei relații între egalizare și venituri, acestea fiind menționate numai la articolul 25 în relație cu baza de evaluare a taxei, o astfel de interpretare ar fi admisibilă numai în cazul în care egalizarea ar trebui în mod necesar și în toate situațiile să acopere întreaga diferență dintre prețurile de vânzare scăzute și veniturile existente la începutul perioadei de tranziție. Acest caz nu se întâlnește aici, egalizarea nefiind decât o măsură de protecție necesară pentru a evita producerea unor dereglări precipitate și periculoase ale producției. Regimul special prevăzut în acest scop trebuie, în conformitate cu articolul 24 din convenție, să țină seama de situațiile existente în momentul instituirii pieței comune. Cu toate acestea, această dispoziție nu poate fi interpretată în sens larg, adică în sensul garantării menținerii nivelului inițial al veniturilor. Introducerea unui regim special, precum cel al egalizării, se explică prin existența în Belgia a anumitor condiții de producție care diferă în mod substanțial de cele existente în alte țări care fac parte din piața comună. Prin urmare, egalizarea nu ar trebui să depășească limitele a ceea ce este strict necesar în vederea neutralizării, într-o anumită măsură, a efectelor dezavantajului ce rezultă din aceste diferențe, ceea ce nu implică garantarea menținerii nivelului inițial al veniturilor. Problema de a ști în ce măsură totalul prețului de vânzare și al egalizării – total care determină veniturile întreprinderii – trebuie să varieze în decursul perioadei de tranziție este o chestiune pe care Înalta Autoritate trebuie să o examineze în funcție de progresul reechipării și reorganizării minelor belgiene.

De asemenea, în cazul în care egalizarea ar fi destinată garantării menținerii nivelului inițial al veniturilor, aceasta s-ar afla în contradicție cu principiul egalizării degresive enunțat la articolul 25 din convenție. De asemenea, articolul 1 din convenție se referă la adaptarea progresivă a producției la noile condiții care rezultă din instituirea pieței comune și nu la adaptarea noilor condiții la menținerea situațiilor existente la începutul perioadei de tranziție.

De altfel, în cazul în care egalizarea ar trebui, astfel cum susține reclamanta, să asigure minelor mijloacele financiare considerate indispensabile executării programelor de

reechipare, obiectul egalizării ar depăși în mare măsură cauzele care îl determină și ar transforma-o într-o măsură destinată să contribuie în mod activ și direct la reorganizarea minelor belgiene, ceea ce ar fi contrar caracterului cu precădere pasiv al unei măsuri de protecție.

În final, reclamanta a susținut că egalizarea trebuie să fie uniformă pentru toate minele datorită faptului că tratatul și convenția prevăd, în special la articolul 5 paragraful al patrulea și la articolul 62 din tratat, precum și la articolul 24 litera (b) și la articolul 26 alineatul (4) din convenție, măsuri speciale destinate să elimine diferențele existente între minele considerate individual.

Acest argument nu este valabil, deoarece deși dispozițiile menționate anterior prevăd alte măsuri decât egalizarea pentru remedierea diferențelor existente între mine, acest fapt nu împiedică egalizarea să țină seama de diferențele existente în Belgia, în măsura în care regimul de egalizare prevăzut pentru această țară o permite.

În consecință, prezentul capăt de cerere nu este întemeiat.

II) Amenințarea cu retragerea egalizării

Deoarece egalizarea este o măsură de protecție care permite încorporarea cărbunelui belgian în piața comună de la începutul perioadei de tranziție în cursul căreia ar trebui realizat procesul de reorganizare și de reechipare, aceasta nu este destinată să contribuie la acest proces în mod direct și activ. Este evident că egalizarea este acordată în situația în care reorganizarea și reechiparea minelor belgiene pot fi realizate într-o măsură suficientă pentru a permite încorporarea definitivă a cărbunelui belgian în piața comună la sfârșitul perioadei de tranziție.

Egalizarea nu are drept scop finanțarea reechipării și a reorganizării minelor. Pe de altă parte, în cazul în care ar exista situații în care întreprinderile nu ar realiza acest proces de reorganizare și de reechipare, astfel încât să își angajeze răspunderea, ar trebui să se recunoască faptul că nu mai există nicio bază sau justificare pentru egalizare. Aceste întreprinderi nu ar mai beneficia, din vina lor, de egalizare.

Înalta Autoritate trebuie să țină seama de o asemenea posibilitate. Aceasta a procedat astfel în scrisoarea sa din 28 mai 1955, la punctul (2) litera (d), sub formă condițională, autorizând guvernul belgian să retragă egalizarea, după caz, sub rezerva acordului prealabil al Înaltei Autorități. Textul scrisorii nu permite să se concluzioneze că Înalta Autoritate și-a subordonat acordul unor criterii neobiective și nejustificate în fapt. Prin urmare, Înalta Autoritate nu a comis un abuz de putere, iar acțiunea nu este întemeiată în această privință.

C – CU PRIVIRE LA CHELTUIELILE DE JUDECATĂ

În conformitate cu articolului 60 din Regulamentul Curții, orice parte care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată; prin urmare, reclamanta trebuie obligată la plata cheltuielilor de judecată.

având în vedere actele de procedură;

având în vedere Hotărârea Curții pronunțată la 16 iulie 1956 în prezentul caz;

după ascultarea susținerilor orale ale părților;

după ascultarea concluziilor avocatului general;

având în vedere articolele 2, 3 litera (c), 4, 5, 8, 14, 33, 34, 36, 50, 60, 61 și 62 din tratat, precum și alineatele 1, 8, 24, 25 și 26 din Convenție;

având în vedere Protocolul privind Statutul Curții;

având în vedere Regulamentul Curții, precum și Regulamentul Curții privind cheltuielile de judecată;

CURTEA,

respingând orice alte concluzii mai ample sau contrare, hotărăște:

Respinge acțiunea în anulare a Deciziei nr. 22-55 a Înaltei Autorități din 28 mai 1955 și a unor decizii ale Înaltei Autorități adoptate în urma scrisorii adresate de aceasta Guvernului Regatului Belgiei la 28 mai 1955 cu privire la instituirea sistemului de egalizare.

Obligă reclamanta la suportarea cheltuielilor de judecată.

Întocmită și pronunțată de către Curte la Luxemburg, 29 noiembrie 1956.

PILOTTI

RUEFF

RIESE

SERRARENS

DELVAUX

HAMMES

VAN KLEFFENS

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 29 noiembrie 1956.

Președinte,

Judecător raportor,

M. PILOTTI

A. VAN KLEFFENS

Grefier,

A. VAN HOUTTE

